

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

Rok I.

WARSZAWA, dnia 15 lipca 1935 r.

Nr. 12.

T R E Ś Ć:

I. OCHRONA I INSPEKCJA PRACY.

	Str.
1. Obwieszczenie M. O. S. z dn. 17.VI. 1935 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dn. 25.III. 1935 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych miasta i powiatu Gniezna (Mon. Pol. z dn. 2.VII. 1935 r. Nr. 148, poz. 173)	324
2. Obwieszczenie M. O. S. z dn. 17.VI. 1935 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dn. 17.V. 1935 r. mocy obowiązującej dla wszystkich przedsiębiorstw malarskich na terenie miasta wielkiej Gdyni (Mon. Pol. z dn. 6.VII. 1935 r. Nr. 157, poz. 181)	325
3. Zarządzenie M. O. S. z dn. 17.VI. 1935 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dn. 12.III. 1935 r. mocy obowiązującej dla wszystkich gałęzi przemysłu, z wyłączeniem przemysłów wyliczonych w umowie na obszarze woj. pomorskiego oraz niektórych powiatów woj. poznańskiego (Mon. Pol. z dn. 3.VII. 1935 r. Nr. 149, poz. 174)	326

II. ZATRUDNIENIE I MIGRACJA.

1. Pismo okólne M. O. S. z dn. 1.VII. 1935 r. Nr. Pzm. 240/7-5 w sprawie społecznego i zarobkowego pośrednictwa pracy	327
2. Pismo okólne M. O. S. z dn. 9.VII. 1935 r. Nr. Pzm. 172/33-5 w sprawie interpretacji art. 8 p. 6 dekretu o ochronie rynku pracy	328

III. UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE.

Wyjaśnienie M. O. S. z dn. 28.VI. 1935 r. Nr. Un. 4/12-5 w sprawie wstrzymywania przez Wyższe Urzędy Ubezpieczeń wykonania decyzji ubezpieczalni społecznych i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w razie wniesienia odwołania od tych decyzji	328
---	-----

IV. OPIEKA SPOŁECZNA.

1. Okólnik Nr. 39/35 M. O. S. z dn. 13.VI. 1935 r. w sprawie ewidencji inwalidów wojennych i wojskowych oraz pozostałych po zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych	329
2. Statut Fundacji imienia Jakóba hr. Potockiego	334
3. Obwieszczenie o zatwierdzeniu przez Ministra Opieki Społecznej statutów fundacyjnych, zapisów i darowizn	337

V. ZDROWIE PUBLICZNE.

Pismo okólne M. O. S. z dn. 26.VI. 1935 r. Nr. Zn. 3c/41-5 dotyczące wyjaśnienia do okólnika Nr. 30/34 z dn. 6.VIII. 1934 r. w sprawie zwalczania jaglicy 339

VI. SPRAWY OGÓLNO-ADMINISTRACYJNE.

1. Okólnik Nr. 38/35 M. O. S. z dn. 6.VII 1935 r. Nr. S. 6/4-5 w sprawie uzgadniania zamówień i zakupów ze stałą Komisją przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu 340
 2. Pismo okólne M. O. S. z dn. 9.VII. 1935 r. Nr. Bd. 72/62-5 w sprawie wydawania zleceń na przejazd poborowych na ekspertyzy lekarskie 341
 3. Pismo okólne M. O. S. z dn. 10.VII. 1935 r. Nr. Bd. 60/70-5 w sprawie potrącania rat na 3% Premjową Pożyczkę Inwestycyjną 341
 4. Pismo okólne M. O. S. z dn. 15.VII. 1935 r. Nr. Bd. 60/113-5 w sprawie opłat stemplowych od umów, zawieranych imieniem Skarbu Państwa lub przedsiębiorstw i zakładów państwowych, będących odrębnymi osobami prawnymi 342

KOMUNIKAT

W sprawie korzystania z Hotelu Sejmowego w Warszawie 343

SPROSTOWANIE

343

I. Ochrona i inspekcja pracy.

1.

OBWIESZCZENIE

MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 17 czerwca 1935 r.

w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 25 marca 1935 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych miasta i powiatu Gniezna.

(Monitor Polski z dnia 2 lipca 1935 r. Nr. 148, poz. 173)

Związek Pracowników Budowlanych i Pokrewnych Zawodów Zjednoczenia Zawodowego Polskiego w R. P. Kierownictwo Okręgowe w Poznaniu i Filja w Gnieźnie, oraz Związek Zawodowy Czeladzi Murarzy i Cieśli w Gnieźnie wniosły do Ministerstwa Opieki Społecznej w myśl § 2 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r. o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych i załatwianiu zatargów zbiorowych pracy (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 1456) podanie o nadanie mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na terenie miasta i powiatu Gniezna umo-

wie zbiorowej, zawartej w Gnieźnie w dniu 25 marca 1935 r. pomiędzy Związkiem Pracodawców m. Gniezna i okolicy w Gnieźnie z jednej strony a Związkiem Pracowników Budowlanych i Pokrewnych Zawodów Zjednoczenia Zawodowego Polskiego w R. P., oraz Związkiem Zawodowym Czeladzi, Murarzy i Cieśli w Gnieźnie z drugiej strony.

Tekst umowy podany jest poniżej.

Sprzeciw w sprawie nadania umowie mocy obowiązującej wnosić można do Ministerstwa Opieki Społecznej w ciągu dni 14 od ogłoszenia niniejszego obwieszczenia.

Minister Opieki Społecznej;
 (—) *J. Paciorkowski*

UMOWA ZBIOROWA.

Pomiędzy Związkiem Pracodawców miasta Gniezna i okolicy, Tow. zap. w Gnieźnie, z jednej strony, a

1) Związkiem Pracowników Budowlanych i pokrewnych zawodów Zjednoczenia Zawodowego Polskiego w Rzeczypospo-

litej Polskiej, Sekretariat w Poznaniu,
i filji Związku w Gnieźnie,

- 2) Związkiem Zawodowym Czeladzi Murarzy i Ciesli, Tow. zap. w Gnieźnie, z drugiej strony,

zawarto następującą umowę zbiorową:

§ 1.

W przemyśle budowlanym na terenie miasta Gniezna i powiatu gnieźnieńskiego obowiązuje następująca taryfa płacy, czyli stawki godzinne w złotych:

- 1) dla czeladnika murarskiego i ciesielskiego I kl. 0,80 zł
- 2) dla czeladnika murarskiego i ciesielskiego II kl. 0,70 zł

§ 2.

Do czeladników II klasy zalicza się:
a) czeladników do 2 lat po wyczeniu,
b) czeladników ponad 65 lata życia.

§ 3.

Przy tynkowaniu ponad 100 m² otrzymują pracownicy dokładki w wysokości 5%.

Przy pracach ponad 5 km po za obrębem miasta Gniezna zwraca się koszty podróży w obie strony raz na tydzień.

§ 4.

Umowa niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1935 r. do 31 marca 1936 r.

O ile jeden miesiąc przed upływem, t. j. najpóźniej do 28 lutego 1936 r., nie nastąpi pisemne wypowiedzenie, przedłuża się powyższa umowa automatycznie o dalszy rok, z zachowaniem powyższego terminu wypowiedzenia.

Gniezno, dnia 25 marca 1935 r.

Związek Pracodawców
miasta Gniezna i okolicy
w Gnieźnie:

- (—) *Śmielecki,*
- (—) *Cz. Margowski,*
- (—) *B. Bogajewski.*

Za Związek Pracowników Budowlanych
i pokrewn. zawodów Z. Z. P.:

- (—) *Mikołaj Nader,*
- (—) *Władysław Wesołowski,*
- (—) *Franciszek Kabaciński,*
- (—) *Stefan Palicki.*

(pieczęć)

Za Związek Zawodowy Czeladzi Murarzy
i Ciesli:

- (—) *Prawniczak,*
- (—) *P. Kühn,*
- (—) *Rybicki F.*

(pieczęć)

2.

OBWIESZCZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 17 czerwca 1935 r.

w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 17 maja 1935 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich przedsiębiorstw malarskich na terenie miasta wielkiej Gdyni.

(Monitor Polski z dnia 6 lipca 1935 r. Nr. 152, poz. 181)

Cech Mistrzów Malarskich w Gdyni i Centralny Związek Robotników Przemysłu Budowlanego, Drzewnego, Ceramicznego i Pokrewnych Zawodów w Polsce, Sekretariat Okręgowy w Gdyni, wniosły do Ministerstwa Opieki Społecznej w myśl § 2 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r. o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych i załatwianiu zatargów zbiorowych pracy (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 1456) podanie o nadanie mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich przedsiębiorstw malarskich na terenie miasta wielkiej Gdyni umowie zbiorowej, zawartej w Gdyni w dniu 17 maja 1935 r. pomiędzy Cechem Mistrzów Malarskich w Gdyni z jednej strony a Centralnym Związkiem Robotników Przemysłu Budowlanego, Drzewnego, Ceramicznego i Pokrewnych zawodów w Polsce, Sekretariat Okręgowy w Gdyni, z drugiej strony.

Tekst umowy podany jest poniżej.

Sprzeciw w sprawie nadania umowie mocy obowiązującej wnosić można do Ministerstwa Opieki Społecznej w ciągu dni 14 od ogłoszenia niniejszego obwieszczenia.

Minister Opieki Społecznej:

(—) *J. Paciorek*

PROTOKÓŁ

Na posiedzeniu w Inspektoracie Pracy 60-go obwodu w Gdyni, odbytem w dniu 17 maja 1935 r. pod przewodnictwem Inspektora Pracy 60-go obwodu inż. Józefa Helbrechta w sprawie ułożenia warunków pracy i płacy dla pracowników rzemiosła malarskiego w Gdyni, pomiędzy Cechem Mistrzów Malarskich w Gdyni z jednej strony a Centralnym Związkiem Robotników Przemysłu Budowlanego, Drzewnego, Ceramicznego i Pokrewnych Zawodów w Polsce, Sekretariat Okręgowy w Gdyni, z drugiej strony, zawarto następującą umowę zbiorową:

§ 1.

Niniejsza umowa zbiorowa obowiązuje wszystkie przedsiębiorstwa malarskie oraz wszystkich pracowników zawodu malarskiego na terenie miasta wielkiej Gdyni.

Postanowienia sprzeczne z niniejszą umową są nieważne.

§ 2.

Czas pracy reguluje ustawa z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu w brzmieniu ustalonym w załączniku do obwieszczenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 734).

§ 3.

Przyjmowanie i zwalnianie pracowników z pracy normuje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 324), przyczem z prawa pierwszeństwa do pracy korzystają przedewszystkiem malarze i pracownicy miejscowi, natomiast przy redukcji zwalnianiu podlegają przedewszystkiem malarze pozamiejscowi.

§ 4.

Płaca za jedną godzinę pracy czeladnika malarskiego samodzielnego wynosi 1.00 zł

Płaca za jedną godzinę pracy czeladnika młodszego, t. j. do trzech lat po wyuczeniu, wynosi 0.90 zł

Płaca za jedną godzinę pracy strycharza wynosi od 0,80 do 0,85 zł.

Przy pracach pozamiejscowych otrzymują pracownicy zawodu malarskiego zwrot kosztów przejazdu trzeciej klasy pociągu osobowego na miejsce pracy i zpowrotem.

§ 5.

Pracownik winien posiadać własne narzędzia, jak szpachtel, sznur, calówkę, ołówek i pendzle do pasków. Pozostałe niezbędne narzędzia do wykonania pracy dostarcza pracodawca.

§ 6.

Strony zobowiązują się swym wpływem popierać wzajemnie w zwalczaniu niewłaściwej i szkodliwej konkurencji.

§ 7.

Pracownikom zawodu malarskiego nie wolno wykonywać żadnych robót na własną rękę, ani też stawać samodzielnie do przetargów.

§ 8.

Umowa niniejsza obowiązuje od dnia 20 maja 1935 r. do dnia 19 maja 1936 r. i przedłuża się

automatycznie o każdy rok następny, o ile którakolwiek ze stron nie wypowie umowę na jeden miesiąc przed upływem ważności umowy.

Inspektor Pracy 60 obwodu:

(—) *inż. Józef Helbrecht.*

Upoważnieni Przedstawiciele Cechu Mistrzów Malarskich w Gdyni:

(—) *Wojciech Patalas*
(—) *Antoni Kulwicki*
(—) *Władysław Ruszkiewicz.*

Upoważnieni Przedstawiciele Centr. Zw. Rob. Przem. Budowl., Drzewnego, Ceramicznego i Pokrew. Zaw. w Polsce Sekr. Okręgowy w Gdyni:

(—) *Teodor Zieliński*
(—) *Leon Jagielski*
(—) *Stanisław Klatt*
(—) *Mikołaj Goroszko.*

Wyżej podpisani kontrahenci proszą o przedłożenie powyższej umowy Panu Ministrowi Opieki Społecznej celem nadania jej mocy obowiązującej na terenie miasta wielkiej Gdyni od dnia 20 maja 1935 r.

Upoważnieni przedstawiciele Cechu Mistrzów Malarskich w Gdyni:

(—) *Wojciech Patalas*
(—) *Antoni Kulwicki*
(—) *Władysław Ruszkiewicz.*

Upoważnieni Przedstawiciele Centr. Zw. Rob. Przem. Budowl., Drzewnego, Ceramicznego i Pokrew. Zaw. w Polsce Sekr. Okręg. w Gdyni:

(—) *Teodor Zieliński*
(—) *Leon Jagielski*
(—) *Stanisław Klatt*
(—) *Mikołaj Goroszko.*

Gdynia, dnia 17 maja 1935 r.

3.

ZARZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 17 czerwca 1935 r.

w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 12 marca 1935 r. mocy obowiązującej dla wszystkich gałęzi przemysłu, z wyłączeniem przemysłów wyliczonych w umowie, na obszarze województwa pomorskiego oraz niektórych powiatów województwa poznańskiego.

(Monitor Polski z dnia 3 lipca 1935 r. Nr. 149, poz. 174)

Na podstawie rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r. o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych i załat-

wianiu zatargów zbiorowych pracy (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 1456) i § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 marca 1922 r. o przekazaniu Ministrowi Pracy i Opieki społecznej zarządu spraw pracy i opieki społecznej na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 168) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Nadaję moc obowiązującą dla wszystkich przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych z wyłączeniem przemysłów ceramicznego i tartaczno-go na obszarze województwa pomorskiego oraz miast i powiatów Bydgoszcz i Inowrocław, jak również powiatów szubińskiego i wyrzyskiego umowie zbiorowej z dnia 12 marca 1935 r., zawartej w Bydgoszczy przez okręgowy Związek Pracodawców Ziemi Północno-Zachodnich w Bydgoszczy z jednej strony a Poznańsko-Pomorski Sekretariat Komisji Centralnej Związków Zawodowych w Polsce, Chrześcijańskie Zjednoczenie Zawodowe — Okrąg Pomorsko-Nadnotecki, Zjednoczenie Zawodowe Polskie Oddział Metalowców Sekretariat w Bydgoszczy i Związek Robotników i Rzemieślników Zjednoczenia Zawodowego Polskiego w Bydgoszczy z drugiej strony.

Tekst powyższej umowy został ogłoszony przy obwieszczeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 27 marca 1935 r. („Monitor Polski” Nr. 87, poz. 118).

§ 2.

Umowa wymieniona w § 1 zostaje wciągnięta do rejestru umów zbiorowych powszechnie obowiązujących.

§ 3.

Przeglądanie akt rejestrowych Ministerstwa Opieki Społecznej dozwolone jest każdemu w godzinach urzędowych. Pracodawcy i pracownicy, dla których umowa, wymieniona w § 1, jest na mocy zarządzenia niniejszego obowiązująca, mogą żądać odpisów od stron, które umowę zawarły, za zwrotem kosztów.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:

(—) *J. Paciorkowski*

II. Zatrudnienie i migracja.

1.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 lipca 1935 r. Nr. Pzm. 240/7-5

w sprawie społecznego i zarobkowego pośrednictwa pracy.

Do

Panów Wojewodów (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę).

Ministerstwo Opieki Społecznej zwraca uwagę Panów Wojewodów (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę), iż ogłoszone w Dzienniku Ustaw Nr. 110 z 1934 r. rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej zawiera między innymi przepisy o przekazaniu spraw z zakresu społecznego i zarobkowego pośrednictwa pracy do kompetencji władz administracji ogólnej I i II instancji.

W związku z tem zechcą urzędy wojewódzkie (Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę) położyć szczególny nacisk na kontrolę społecznych i zarobkowych instytucji pośrednictwa pracy, gdyż coraz częściej są notowane przez Ministerstwo zarówno fakty przekroczeń przez zalegalizowanych pośredników pracy przepisów ustawowych, jak — wypadki prowadzenia agend pośrednictwa pracy przez osoby nieuprawnione,

co w obecnym okresie silnej podaży rąk do pracy stwarza pole do wykorzystywania i wyzyskiwania osób, poszukujących pracy.

Ministerstwo nadmieniam, że przy rozpatrywaniu podań o zezwolenie na prowadzenie społecznych i zarobkowych biur pośrednictwa pracy pożądanym jest zasięgnięcie przez urzędy wojewódzkie opinii Wojewódzkich Biur Funduszu Pracy.

Ponadto, biorąc pod uwagę przepisy polskiej ustawy o zarobkowym pośrednictwie pracy z dn. 21 października 1921 r. (art. 6), ustalającej udzielanie rocznych pozwoleń, zechcą Panowie Wojewodowie (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) — dotyczy to jedynie województw południowych i zachodnich — dokonać zmiany pozwoleń dla zarobkowych biur, wydanych aż do odwołania (t. zw. bezterminowych) na pozwolenia corocznie odnawiane.

Pozwoleń tych należy udzielić po przeprowadzeniu kontroli zarobkowych pośredników pracy i tylko pod warunkiem, że odpowiadają oni przepisom art. 4 i 5 cyt. ustawy oraz po uprzednim pobraniu od nich opłaty w wysokości zł 40 zgodnie z przepisami art. 156 pkt. 5 ustawy z dn. 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych w brzmieniu art. 1 pkt. 69 ustawy z dn. 18 marca 1932 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 340).

O wydanych pozwoleniach należy zawiadomić Ministerstwo.

Naczelnik Wydziału:

(—) *M. Biesiekiński*

2.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 9 lipca 1935 r. Nr. Pzm. 172/33-5

w sprawie interpretacji art. 8 p. 6 dekretu
o ochronie rynku pracy.

Do

*Panów Wojewodów (Komisarza Rządu
na m. st. Warszawę).*

W związku z wątpliwościami, nasuwającymi się przy stosowaniu art. 8 p. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 4 czerwca 1927 r. o ochronie rynku pracy (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 472), Ministerstwo Opieki Społecznej wyjaśnia, co następuje:

Za przedsiębiorstwa natury między państwowej w rozumieniu art. 8 p. 6 wspomnianego rozporządzenia uważać należy te przedsiębiorstwa, które ze względu na swe istotne zadania działają na podstawie umów międzynarodowych na terenie kilku państw. Z przedsiębiorstw tych mo-

gą wchodzić w rachubę jedynie przedsiębiorstwa komunikacyjne.

Jakkolwiek intencja ustawodawcy w tym względzie nie jest we wspomnianym przepisie jasno wyrażona, gdyż przepis ten wylicza w nawiasie tylko przykładowo przedsiębiorstwa nie podlegające przepisom dekretu, to jednak wszystkie te przykłady mają jedną wspólną cechę, mianowicie dotyczą przedsiębiorstw komunikacyjnych, co wskazuje na to, iż myślą ustawodawcy było wyłączenie właśnie tej kategorii przedsiębiorstw (komunikacyjnych).

Przedsiębiorstwa te wolne są od obowiązku uzyskiwania zezwoleń na zatrudnienie tych obcokrajowców, których miejscem wykonywania głównych czynności jest obszar dwóch lub więcej państw (bezpośrednia obsługa środków komunikacyjnych między państwami oraz odpowiedni personel kontrolujący), natomiast nie są wolne od tego obowiązku, jeśli chodzi o zatrudnienie tych cudzoziemskich pracowników, którzy stale i wyłącznie przy wykonywaniu czynności są związani z obszarem Państwa Polskiego (o ile nie są wolne od tego obowiązku z mocy art. 8 pkt. 3 dekretu).

Naczelnik Wydziału:

(—) *M. Biesiekierski*

III. Ubezpieczenia społeczne.

WYJAŚNIENIE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 28 czerwca 1935 r. Nr. Un. 4/12-5,

w sprawie wstrzymania przez Wyższe Urzędy Ubezpieczeń wykonania decyzji (orzeczeń) ubezpieczalni społecznych i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w razie wniesienia odwołania od tych decyzji (orzeczeń).

Art. 164 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych tak w brzmieniu pierwotnym (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 106, poz. 911), jak i w brzmieniu zmienionym ustawą z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 347) stanowi, że przy rozstrzyganiu sporów przez dotychczasowe organa będą miały zastosowanie „przepisy o postępowaniu oraz przepisy o pokrywaniu kosztów postępowania, które obowiązywały przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego ze z m i a n a m i w p r o w a d z o n e m i w d a l s z y c h p r z e p i s a c h r o z p o r z ą d z e n i a n i n i e j s z e g o”. Jednym z takich „dalszych” przepisów jest przepis ustępu dziesiątego art. 164 rozporządzenia (przed ustawą z dn. 15 marca 1934 r., był to ustęp 6 art. 164), według którego „wniesienie odwołania nie wstrzymuje wy-

konania odnośnej decyzji”. Wobec takiej treści ustępu dziesiątego art. 164-go rozporządzenia Ministerstwo Opieki Społecznej uważa, że organa orzekające, które rozstrzygają odwołania od decyzji (orzeczeń) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub ubezpieczalni społecznych, w szczególności także Wyższe Urzędy Ubezpieczeń, nie mają obecnie prawa wstrzymywania wykonania zakwestjonowanych rozstrzygnięć, które mogło być dawniej postanawiane przez wyższe Urzędy Ubezpieczeń w myśl § 47 rozporządzenia cesarskiego z dnia 21 czerwca 1913 r. (Dz. U. Rz. str. 329), bowiem paragraf ten został przez przepis art. 164 ust. 10 (dawniejszego ust. 6) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej uchylony.

Skoro następnie rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 855) artykuł 309 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) uległ modyfikacji w tym kierunku, że według obowiązującego obecnie brzmienia ust. 5 tego artykułu art. 164 ust. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych ma zastosowanie również do środków prawnych od decyzji ubezpieczalni i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z zakresu ubezpieczeń unormowanych ustawą o ubezpieczeniu społecznym, Ministerstwo Opieki Społecznej jest zdania, że wobec tego, zgodnie z art. 316 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu

społecznem, utracił także moc obowiązująca § 1794 Ordynacji Ubezpieczeniowej Rzeszy o tyle, o ile upoważniał on Wyższe Urzędy Ubezpieczeń do zawieszania zakwestjonowanych rozstrzygnięć wymienionych instytucji ubezpieczeniowych t. j. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i ubezpieczalni społecznych.

Powyższe uwagi nie dotyczą jednak uprawnień Trybunału dla Spraw Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu i Wojewódzkiego Urzędu Ubezpieczeń w Katowicach, wypływających zarówno z § 1794 Ordynacji Ubezpieczeniowej, jakoteż z § 41 rozporządzenia cesarskiego z dnia 21 czerwca 1913 r. o toku czynności i postępo-

waniu wyższego sądu rozjemczego dla ubezpieczenia urzędników prywatnych (Dz. U. Rz. str. 341), bowiem art. 164 ust. 10 (wprost oraz ze względu na art. 309 ustawy) dotyczy tylko odwołań od decyzji instytucji ubezpieczeń społecznych, nie obejmuje zaś dalszych środków prawnych, zasady więc postępowania przed instancjami wyższymi (2-giej instancji) nie uległy zmianom.

(Z pisma Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 28 czerwca 1935 r. Nr. Un. 4/12-5 do Wyższych Urzędów Ubezpieczeń w Toruniu i Poznaniu).

IV. Opieka Społeczna.

1.

OKÓLNIK Nr. 39/35

MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 13 czerwca 1935 r.

w sprawie ewidencji inwalidów wojennych i wojskowych, oraz pozostałych po zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych.

Do

Panów Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Opieki Społecznej wprowadza następujące zasady, dotyczące prowadzenia ewidencji inwalidów wojennych i wojskowych, oraz pozostałych po zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych.

I.

Ewidencja inwalidów wojennych i wojskowych.

1) Ewidencję inwalidów wojennych i wojskowych prowadzi starostwo (referat spraw inwalidzkich) właściwe ze względu na miejsce zamieszkania inwalidy.

2) Prowadzenie ewidencji oparte jest na kartach ewidencyjnych i spisie alfabetycznym osób poddanych rewizji lekarskiej na skutek zgłoszonego roszczenia do zaopatrzenia inwalidzkiego.

3) W ewidencji należy ująć wszystkich inwalidów, u których inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie (odwoławcze) stwierdziły utratę zdolności zarobkowej powyżej 0% w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

4) Ewidencję prowadzi się oddzielnie dla inwalidów wojennych, a oddzielnie dla inwalidów wojskowych.

5) Dla inwalidów wojennych sporządza się:

- a) karty ewidencyjne zielone (stałe),
- b) karty ewidencyjne białe (czasowe) według załączonego wzoru Nr. 1.

6) Karty ewidencyjne nowego wzoru sporządza się dla tych inwalidów wojennych, którzy ponownie stawali na inwalidzką komisję rewizyjno-lekarską (odwoławczą), po otrzymaniu niniejszego okólnika.

7) Karty ewidencyjne, które zostały sporządzone dla inwalidów wojennych przed otrzymaniem niniejszego okólnika, nie podlegają zamianom.

8) Dla inwalidów wojskowych sporządza się karty ewidencyjne żółte (jednego koloru tak dla czasowych, jak i stałych) według załączonego wzoru Nr. 2.

9) Karty ewidencyjne, które zostały sporządzone dla inwalidów wojskowych przed otrzymaniem niniejszego okólnika, ulegają zamianom.

10) Karty ewidencyjne sporządza właściwe starostwo (referat spraw inwalidzkich), równocześnie z książeczką inwalidzką lub jej uzupełnieniem w tym celu, by wypełnić niektóre dane potrzebne do ewidencji, jak to: narodowość, wykształcenie, zawód i t. p., a których to danych nie zawierają akta rewizyjno-lekarskie.

11) Ponowne orzeczenia inwalidzkich komisji rewizyjno-lekarskich, oraz inwalidzkich komisji odwoławczych notuje się w tej samej karcie ewidencyjnej, aż do jej zapisania, następnie w razie potrzeby dopina się nową kartę i uzupełnia się w niej dalsze zmiany.

12) W razie zmiany czasokresu do zaopatrzenia inwalidzkiego ze stałego na czasowy, do karty zielonej dopina się kartę białą i w niej

wpisuje się ostatnie orzeczenie; przy zmianie czasokresu z czasowego na stały postępuje się odwrotnie. Na kartach ewidencyjnych dopiętych (przedłużających) należy wpisywać tylko Nr. (znak) akt.

13) Karty ewidencyjne należy wypełniać atramentem z wyjątkiem rubryk: „miejsca zamieszkania” i „znaków statystycznych”; rubryki te należy wypełniać ołówkiem zwykłym z uwagi na częste ich zmiany.

14) Znaki statystyczne należy notować w karcie ewidencyjnej według zasad, jakie zostaną przewidziane w instrukcji o sporządzaniu danych statystycznych. Liczby 1, 2, 3, 4, 6, umieszczone w znaku statystycznym oznaczają numery wzorów statystycznych.

15) W razie przeniesienia miejsca zamieszkania inwalidy do innego powiatu lecz na terenie tego samego referatu spraw inwalidzkich, lub wyjazdu zagranicę (z wyjątkiem Francji i Belgji), należy kartę ewidencyjną przenieść na właściwe miejsce.

16) W razie przeniesienia zamieszkania inwalidy na teren innego starostwa (referatu spraw inwalidzkich), lub wyjazdu do Francji (Belgji), należy sporządzić zastępczą kartę ewidencyjną według tego samego wzoru z wypełnieniem rubryk dotyczących:

- a) danych ewidencyjnych inwalidy (nazwisko, imię, imię ojca i rok urodzenia),
- b) znaków statystycznych,
- c) adnotacji, dokąd akt przesłano (rubryka „uwagi”), oryginalną zaś kartę ewidencyjną wraz z aktem rewizyjno-lekarskim przekazać do właściwego starostwa (referat spraw inwalidzkich). Akta inwalidów, zamieszkałych we Francji i Belgji, przesyła się do starostwa Grodzkiego Południowo - Warszawskiego (referat spraw inwalidzkich).

Zastępczą kartę ewidencyjną wkłada się na właściwe miejsce (część I p. 19 c) 4).

17) Z ewidencji inwalidów czynnych skreśla się inwalidów:

- a) zmarłych,
- b) u których na skutek rewizji prawomocnych orzeczeń został związek uszkodzenia zdrowia ze służbą wojskową wykluczony lub uznany za nieudowodniony,
- c) uznanych za zdolnych do zarobkowania,
- d) którzy w ciągu roku od dnia upływu terminu prawa do zaopatrzenia inwalidzkiego nie zgłosili się do ponownego badania.

Skreślenia z ewidencji pod d) należy dokonywać każdorazowo przy sporządzaniu danych statystycznych.

18) Skreślenie z ewidencji inwalidów polega na notowaniu znaków statystycznych i odłożeniu karty ewidencyjnej na właściwe miejsce (część I p. 19 c) 1, 2, 3).

19) Karty ewidencyjne dzielą się na dwie zasadnicze grupy, a mianowicie:

- grupa A — inwalidzi wojenni,
- „ B — inwalidzi wojskowi.

Karty te należy układać w poszczególnych grupach według następujących wskazań:

- a) oddzielnie inwalidów czynnych i oddzielnie inwalidów skreślonych z ewidencji (pkt. 17 niniejszego okólnika);
- b) karty ewidencyjne inwalidów czynnych należy dzielić na:
 - 1) powiaty — w zależności od miejsca zamieszkania inwalidów,
 - 2) zamieszkałych zagranicą;
- c) karty inwalidów skreślonych z ewidencji należy układać według:
 - 1) zmarłych,
 - 2) związek cierpienia ze służbą wojskową wykluczony względnie uznany za nieudowodniony,
 - 3) uznanych za zdolnych do zarobkowania i skreślonych z ewidencji na skutek upływu terminu prawomocnego orzeczenia,
 - 4) karty zastępcze wystawione na skutek zmiany miejsca zamieszkania.
- d) karty pod b) i c) układa się w poszczególnych działach alfabetycznie.

Karty ewidencyjne pod c) punkt 1 i 2 przekazuje się wraz z aktami rewizyjno-lekarskimi do składnicy akt w terminach, przewidzianych w części II pkt. 5 niniejszego okólnika.

Karty ewidencyjne pod c) p. 1 (zmarłych), o ile akta rewizyjno - lekarskie zostały przesłane do Izby Skarbowej na skutek zgłoszonego roszczenia do zaopatrzenia przez pozostałych — oraz karty zastępcze pod c) p. 4 po ujęciu w danych statystycznych we wszystkich wzorach (po 3-ach latach) podlegają zniszczeniu.

20) Spis alfabetyczny osób, poddanych rewizji lekarskiej na skutek zgłoszonego roszczenia do zaopatrzenia inwalidzkiego, sporządza się oddzielnie dla inwalidów wojennych i oddzielnie dla inwalidów wojskowych.

Spis powinien zawierać następujące rubryki:

- a) numer porządkowy,
- b) nazwisko i imię,
- c) imiona rodziców,
- d) uwagi.

21) Do spisów, wspomnianych w punkcie 20, należy wpisywać:

- a) wszystkie osoby, których roszczenie do zaopatrzenia wniesione zostało w terminie ustawowym i w następstwie czego

mają być oni poddani badaniu rewizyjno - lekarskiemu,

- b) wszystkich inwalidów bez względu na to, czy zostali wpisani do prowadzonej dotychczas księgi rejestracyjnej, czy też nie zostali wpisani do tej księgi,
- c) wszystkich inwalidów, którzy na skutek zmiany miejsca zamieszkania przybyli z terenu innego starostwa (referatu spraw inwalidzkich).

22) W rubryce „uwagi” w poszczególnych spisach należy odnotowywać w skróceniu:

- a) „ewidencja inwalidów wojennych lub wojskowych” — jeżeli w następstwie postępowania rewizyjno - lekarskiego dana osoba została uznana za inwalidę,
- b) „skreślony z ewidencji (nieujęty)” z zaznaczeniem powodów skreślenia (nieujęcia) — (część I punkt 17 niniejszego okólnika).

23) W księdze rejestracyjnej i w spisie alfabetycznym osób poddanych rewizji lekarskiej należy czynić adnotację o przekazaniu akt do składnicy akt.

II.

Układ akt rewizyjno - lekarskich.

1) Akt rewizyjno - lekarski składa się z dwóch części:

Część I winna zawierać załączniki, dotyczące rewizji lekarskiej, ułożone w następującej kolejności:

- a) podanie o zaopatrzenie inwalidzkie,
- b) poświadczenie obywatelstwa, o ile jest wymagane ustawą,
- c) dokumenty wojskowe — o przebiegu służby wojskowej względnie uszkodzeniu zdrowia w związku z tą służbą, zeznania świadków, zaświadczenia i t. p.,
- d) protokół inwalidzkiej komisji rewizyjno-lekarskiej,
- e) orzeczenie inwalidzkiej komisji rewizyjno-lekarskiej,
- f) odwołanie (podanie o pogorszeniu się stanu zdrowia) i t. d.

Część II winna zawierać załączniki nie dotyczące rewizji lekarskiej, jak to: w sprawie zaległej renty, leczenia, protezowania, kapitalizacji renty, opieki, szkolenia i t. p. — ułożone wewnątrz aktu w oddzielnej okładce według dat wpływu załączników.

Zawiadomienia o śmierci i całkowitej kapitalizacji renty należy dołączyć w końcu części I aktu.

Akt winien być zeszyty.

U w a g a: Akta, które do chwili otrzymania niniejszego okólnika zostały zszyte lub sklejone, należy zostawić w dotychczasowej postaci.

2) Akta rewizyjno - lekarskie dzieli się na grupy i układa według wskazań zamieszczonych w części I-ej, punkt 19 niniejszego okólnika z tem, że, układając wspomniane akta według alfabetu, należy brać pod uwagę kolejność numeracji tych akt w każdej literze oddzielnie, zależnie od:

- a) numeru księgi rejestracyjnej dla akt, które były wpisane do tej księgi do chwili otrzymania przez starostwa (referaty spraw inwalidzkich) okólnika Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 23 stycznia 1935 r. Nr. Oin. 1/1-5,
- b) numeru (znaku akt) spisu alfabetycznego osób, poddanych rewizji lekarskiej na skutek zgłoszonego roszczenia do zaopatrzenia inwalidzkiego.

3) W celu odpowiedniego różniczkowania poszczególnych akt rewizyjno - lekarskich na te akta, które były wpisane do księgi rejestracyjnej, oraz te, które zostały ujęte w spisach (część I, punkt 20 niniejszego okólnika), wprowadza się odpowiedni znak akt.

Znakiem tym dla osób, które były wpisane do księgi rejestracyjnej, jest numer porządkowy tej księgi. Dla osób, ujętych w spisach, znakiem akt będzie skrót, ustalający:

- a) do jakiej grupy inwalida należy (wojennych, wojskowych),
- b) numer porządkowy spisu,
- c) pierwszą literę nazwiska.

P r z y k ł a d:

Wn. (inwalida wojenny) (35) B.
Kk. (inwalida wojskowy) (17) K.

4) W razie zmiany miejsca zamieszkania na teren innego starostwa starostwo (referat spraw inwalidzkich), przyjmujące ewidencję po wpisaniu inwalidy do spisu, umieszcza swój znak.

5) Zgodnie z § 4 uchwały Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1931 r. o przechowywaniu akt w urzędach administracji publicznej (Monitor Polski z dnia 4.I. 1932 r. Nr. 2):

- a) akta rewizyjno - lekarskie inwalidów ujętych w ewidencji (czynnych), akta inwalidów, u których istnieje związek przyczynowy cierpienia ze służbą wojskową, jednak utrata zdolności zarobkowej nie zachodzi, oraz akta inwalidów skreślonych z ewidencji na skutek upływu terminu prawomocnego orzeczenia — jako niezbędne do urzędowania przechowuje się stale w starostwie (referacie spraw inwalidzkich);
- b) akta inwalidów skreślonych (nieujętych) z ewidencji:

- 1) „zmarłych” po upływie jednego roku od daty śmierci (o ile akta nie zostały przesłane do Izby Skarbowej na skutek zgłoszonego roszczenia do zaopatrzenia przez pozostałych),

2) „u których związek cierpienia ze służbą wojskową został wykluczony względnie uznany za nieudowodniony” po upływie trzech lat od uprawomocnienia się orzeczenia,

starostwa (referaty spraw inwalidzkich) przekazują po 1 stycznia każdego roku do składnicy akt do przechowania, kwalifikując: część I aktu dotyczącą rewizji lekarskiej — jako kategoria A — o znaczeniu trwałem; część II aktu (część II punkt I ustęp 2 niniejszego okólnika) — jako kategoria B — o znaczeniu czasowym.

III.

Ewidencja osób pozostałych po uznanych za zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych.

1) Ewidencję osób pozostałych po zaginionych prowadzą starostwa (referaty spraw inwalidzkich).

2) Za podstawę ewidencji służy spis alfabetyczny, który powinien zawierać następujące rubryki:

- a) numer porządkowy,
- b) nazwisko i imię osoby pozostałej po zaginionym, a ubiegającej się o zaopatrzenie po zaginionym,
- c) nazwisko i imię zaginionego,
- d) data urodzenia osoby pozostałej,

2 zał.

e) stosunek prawny osoby, pozostałej po zaginionym, do zaginionego,

f) uwagi.

U w a g a: Sprawy, rozpatrzone przed otrzymaniem niniejszego okólnika, należy ująć do spisu.

3) Akta, dotyczące postępowania o uznanie za zaginionego, układa się alfabetycznie według pierwszych liter nazwisk osób pozostałych po zaginionych, przyczem, układając wspomniane akta według alfabetu, należy brać pod uwagę kolejność numeracji tych akt w każdej literze spisu.

4) Akta (osób) pozostałych po zaginionych po upływie trzech lat od uprawomocnienia się orzeczenia należy po 1 stycznia każdego roku przekazywać do składnicy akt, kwalifikując je do kategorii A — o znaczeniu trwałem.

IV.

Zmiany w prowadzeniu ewidencji w myśl zasad niniejszego okólnika należy dokonać najpóźniej do dnia 1 lipca 1936 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie zarządzenia, wydane w sprawie prowadzenia ewidencji inwalidów wojennych.

W załączeniu wzory kart ewidencyjnych.

Podsekretarz Stanu:

(—) Dr. E. Piestrzyński

(Strona 1).

Wzór Nr 1.

Nr (Znak akt.)				Znaki statystyczne do wzoru					
				1 i 2		3		4	6
				I.K.R.L.	a	st.	cz.		
I.K.O.	b	st.	cz.						
Karta ewidencyjna inwalidy wojennego				syn.					
Data i miejsce urodzenia		Stan		Ilość dzieci		Narodowość		Wykształcenie	
Miejsce zamieszkania						Wyznanie		Zawód	
Orzeczenia inwalidzkich komisji rewizyjno-lekarskich i odwoławczych:									
data	a) opis stanu chorobowego, b) razem % utr. z. z., c) dodatek na pielęgnację					Związek usz. kodzenia zdrowia ze st. wojsk.		Utr. z. z. posz. uszk.	
								Ogólne	na sl. woj.

(Strona 2).

	otrzymał narzędzia pracy	otrzymał psa przewodnika	Czy skapitalizował rentę: od.....do.....
uwagi:			

Wzór Nr 2.

(Strona 1).

Karta ewidencyjna inwalidy wojkowego.

a	e	i	o	u	y
Nazwisko i imię					syn
Miejsce i data urodzenia		Narodowość i wyznanie		Stan	
Wykształcenie			Zawód		
Miejsce zamieszkania					
Orzeczenie Inwalidzkich Komisji rewizyjno-lekarskich i odwoławczych					
Data	Opis stanu chorobowego, dodatek na pielęgnację	Związek uszkodzenia zdrowia ze sł. wojsk.	% utraty z. z. posz. uszk.		
			Ogólne	Razem	

Otrzymał narzędzia pracy	Otrzymał psa przewodnika	od..... do..... Czy akceptował rentę
U w a g i:		

2.

STATUT

Fundacji imienia Jakóba hr. Potockiego.

Zmarły dnia 28 września 1934 r. w Helenowie pod Warszawą, ś. p. Jakób-Ksawery-Aleksander, jednego imienia Jakób używający, Potocki testamentem publicznym z dnia 22 września 1934 r., którego oryginał zapisany jest pod Nr. 2604 rejestru notariusza w Warszawie, Zygmunta Zabierzowskiego, powołał do życia fundację p. n. „Fundacja imienia Jakóba hr. Potockiego”.

Fundacja ta rządzić się będzie zeznanym przez ś. p. Jakóba Potockiego i załączonym do aktu fundacyjnego statutem, który, po wprowadzeniu doń — z zachowaniem trybu, przewidzianego przez fundatora — uzupełnień i poprawek, otrzymuje brzmienie następujące:

STATUT.

Art. 1.

Fundacja nosi nazwę: „Fundacja imienia Jakóba hrabiego Potockiego” i jest osobą prawną.

Art. 2.

Siedzibą fundacji jest m. st. Warszawa.

Art. 3.

Celem fundacji jest niesienie cierpiącej ludzkości pomocy przez popieranie rozwoju

skutecznej walki z chorobami, ze szczególnem uwzględnieniem gruźlicy i nowotworów złośliwych.

Art. 4.

Majątek zakładowy fundacji stanowi zapis testamentu Jakóba hrabiego Potockiego z daty 22 września 1934 r.

Art. 5.

Majątek wymieniony w § 4 nie może być w żadnym wypadku uszczuplony i winien stanowić trwałą podstawę bytu fundacji.

Rada Fundacyjna może jednak poszczególne objekty majątkowe sprzedawać, pod warunkiem, że uzyskane ze sprzedaży sumy, będą odpowiednio ulokowane w gotówce, papierach wartościowych lub nieruchomościach.

Przy lokacie majątku zakładowego winna być brana pod uwagę w pierwszym rzędzie pewność lokaty przed jej dochodowością.

Poszczególne objekty majątku zakładowego mogą być obciążane zobowiązaniami do wysokości nie przekraczającej 30% ich wartości, jednak tylko na cele związane z ich utrzymaniem lub podniesieniem dochodowości.

Art. 6.

Dochody fundacji stanowią:

- a) dochody z majątku zakładowego,
- b) darowizny i zapisy,
- c) wszelkie inne dochody.

Art. 7.

Dochody z majątku zakładowego fundacji mają być używane po dokonaniu odliczeń, wskazanych w art. 8, na cele wymienione w art. 3 przy uwzględnieniu następujących zasad:

1) W pierwszym rzędzie winny być popierane prace, mające na celu rozwój wiedzy i lecznictwo w dziedzinie walki z gruźlicą i nowotworami oraz innymi groźnie szerzącymi się w Polsce chorobami, szczególnie niebezpiecznymi dla ludzkości.

2) Popieranie walki z innymi chorobami może mieć miejsce tylko wówczas, gdy będzie to możliwe bez uszczerbku dla walki z chorobami wymienionymi ad 1).

3) Popieranie prac, wymienionych pod 1) i 2), winno być uskuteczniane przez udzielanie zasiłków na budowę zakładów badawczych, leczniczych i zapobiegawczych, urządzenie laboratoriów, zakupno potrzebnych aparatów i urządzeń, materiałów (np. rad) oraz na inne wydatki, związane z pracami badawczymi. Winny być udzielane zasiłki na pracownie naukowo-dosлідzaczalne, biblioteki fachowe i wydawnictwa, kursy dla pracujących naukowo lekarzy, kliniki doświadczalne, stypendja krajowe i zagraniczne, prowadzenie studiów teoretycznych i praktycznych w kraju lub zagranicą osobom, poświęcającym się walce z gruźlicą, nowotworami i innymi chorobami, groźnie szerzącymi się w Polsce, szczególnie niebezpiecznymi dla ludzkości, jak również ustanawianie nagrody za prace naukowe, przynoszące postęp w walce z temi chorobami. Wreszcie mogą być popierane w inny sposób, określony przez Radę Fundacji, prace zgodne z celem fundacji.

4) Tworzenie własnych instytucji leczniczych i zapobiegawczych może mieć miejsce tylko w tym przypadku, gdyby realizowanie celu fundacji inną drogą napotykało na szczególne trudności, przyczem tworzenie takich instytucji może mieć miejsce wyłącznie z bieżących dochodów, a na utrzymanie tych instytucji nie można przeznaczać więcej niż 25% corocznych dochodów fundacji. Na pomieszczenie tych instytucji nie mogą być przeznaczone przynoszące dochód objekty, należące do majątku zakładowego, bez ekwiwalentu dla tego majątku.

5) Lecznictwo chorób może być popierane w kierunku powstania i urzadzania instytucji leczniczych i zapobiegawczych, ale nie na bieżące ich utrzymanie.

Dochody wymienione w p. b) i c) art. 6 będą używane na cele wyżej wskazane, łącznie z dochodami z majątku fundacyjnego, o ile ofiarodawcy nie przeznaczyli ich na powiększenie kapitału zakładowego lub nie określili szczególnego sposobu ich użytkowania.

Art. 8.

Dla zapewnienia ciągłości pracy fundacji winien być utworzony fundusz rezerwowy, z którego będą pokrywane wydatki fundacji w

latach szczególniejszego zmniejszenia się dochodów.

Na fundusz ten będzie odliczane corocznie 10% dochodów z majątku zakładowego fundacji.

Potrącenia na fundusz rezerwowy ustają, jeżeli wysokość jego będzie równa trzyletnim przeciętnym dochodom fundacji.

Art. 9.

Zwierzchni zarząd fundacji sprawuje Rada Fundacyjna, składająca się z następujących członków:

1) Prezesa, mianowanego przez Ministra, do którego należy zwierzchni nadzór nad sprawami zdrowotnymi w Państwie,

2) Dziekana Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie,

3) Przewodniczącego Komisji Sejmowej Zdrowia Publicznego,

4) Prezesa Towarzystwa Instytutu Radowego im. Marji Skłodowskiej-Curie,

5) Prezesa Prokuratorji Generalnej,

6) Prezesa Polskiego Towarzystwa Badań Naukowych nad gruźlicą,

7) Prezesa Polskiego Komitetu do zwalczania raka.

Nadto członkami Rady są wykonawcy testamentu (§ 1 testamentu fundatora).

W razie gdyby z jakichkolwiek przyczyn jedna z instytucji, których kierownikami są członkowie Rady Fundacyjnej, wymienieni w punktach od 2) do 7), przestała istnieć, Rada ta jednomyślną uchwałą pozostałych członków określi instytucję, której kierownik będzie członkiem Rady Fundacyjnej.

W wypadku niemożności powzięcia jednomyślnej uchwały, Prezes Rady Fundacyjnej zwróci się z prośbą do Prezydenta Rzeczypospolitej o wyznaczenie instytucji, której kierownik zostanie członkiem Rady.

W razie, gdyby którakolwiek z osób, wymienionych pod pp. 2) — 7), uchyliła się z jakichkolwiek powodów od wzięcia udziału w Radzie Fundacyjnej — pozostali członkowie jednogłośnie uchwałą wybierają zastępcę, który pełni funkcje do czasu, gdy wejdzie w skład Rady właściwy członek. W razie braku jednomyślności, wyznaczy tę osobę państwowa fundacyjna władza nadzorcza.

Art. 10.

Prezes reprezentuje fundację nazewnątrz.

Art. 11.

Akty i dokumenty w wykonaniu uchwał Rady imieniem fundacji podpisują: o ile chodzi o sprawy natury finansowej — Prezes ze skarbnikiem, inne — Prezes łącznie z sekretarzem.

Rada Fundacyjna może upoważnić Prezesa do samodzielnego podpisywania niektórych aktów i dokumentów.

Art. 12.

Rada Fundacyjna większością głosów wybiera skarbnika i sekretarza.

Szczegółowy podział czynności członków Rady ustala regulamin uchwalony przez Radę.

Art. 13.

Funkcje Prezesa i członków Rady Fundacyjnej są honorowe i bezpłatne; Rada może jednak przyznać zwrot koniecznych wydatków, poczynionych przez nich przy wykonywaniu działalności.

Art. 14.

Do zakresu działania Rady Fundacyjnej należy w szczególności:

1) ustalenie wytycznych i planów działalności fundacji,

2) nabywanie, zbywanie, obciążanie majątku fundacyjnego,

3) decydowanie o lokacie kapitałów fundacyjnych,

4) przyjmowanie darowizn i zapisów,

5) uchwalanie preliminarzów budżetowych zamknięć rachunkowych oraz sprawozdań rocznych z działalności fundacji,

6) decydowanie o przeznaczeniu funduszków na realizację celu fundacji,

7) ustalanie etatu pracowników fundacji,

8) uchwalanie regulaminu dla Rady Fundacyjnej,

9) uchwalanie instrukcyj w zakresie administracyjnym i gospodarczym,

10) powoływanie i zwalnianie Dyrektora Fundacji,

11) ustalanie instrukcyj dla Dyrektora Fundacji,

12) przeprowadzanie przez wydelegowanych członków Rady Fundacyjnej lub przez osoby powołane w tym celu przez Radę inspekcji gospodarki fundacji, kontroli ksiąg rachunkowych, tudzież badania słuszności i celowości poczynionych wydatków.

Art. 15.

Zebrania Rady Fundacyjnej zwołuje Prezes w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak niż cztery razy do roku.

Prezes obowiązany jest zwołać zebranie Rady Fundacyjnej na żądanie państwowej władzy nadzorczej względnie 2 (dwóch) członków

Rady najpóźniej do dnia 30 (trzydziestu) od dnia otrzymania żądania.

O zebraniach Rady z podaniem porządku dziennego winni być zawiadomieni członkowie przynajmniej na tydzień przed terminem zebrania.

Na zebraniu przewodniczy Prezes lub wyznaczony przez niego zastępca.

Art. 16.

Rada jest zdolna do podejmowania uchwał, jeżeli w posiedzeniu bierze udział co najmniej 4 członków.

W okresie czasu, gdy w posiedzeniach Rady mają prawo brać udział członkowie wymienieni w ust. 2 art. 9, Rada jest zdolna do podejmowania uchwał przy obecności pięciu członków.

Uchwały zapadają zwykłą większością głosów obecnych z wyjątkiem uchwał wskazanych w art. 9 ust. 3—5 i art. 17.

W razie równowagi głosów uważa się za uchwalony wniosek, za którym oświadczył się Prezes.

Art. 17.

Do prawomocności uchwał Rady Fundacyjnej w sprawach: przeznaczenia dochodów na realizację celu fundacji, zbywania, zamiany oraz obciążania majątku zakładowego (z zastrzeżeniem postanowień art. 5 ust. 2 i 3) konieczna jest jednomyslność obecnych na posiedzeniu członków Rady.

Prezes winien dolożyć wszelkiego wysiłku, aby w takich posiedzeniach Rady brali udział wszyscy członkowie. Gdyby jednak wysiłki te nie osiągnęły skutku i uchwała miała być podejmowana mimo nieobecności niektórych członków, członkowie nieobecni winni mieć daną możliwość zajęcia pisemnego stanowiska w sprawie, które byłoby zakomunikowane przed głosowaniem innym członkom.

Art. 18.

W wypadku braku jednomyslności, Rada Fundacyjna winna w sprawach, dotyczących przeznaczenia dochodów na realizację celu fundacji, zasięgnąć opinii ostatniego laureata nagrody Nobla w zakresie wiedzy lekarskiej, w sprawach zaś dotyczących zbycia, zamiany lub obciążania majątku zakładowego — zasięgnąć opinii prezesa polskiego banku emisyjnego.

Uchwały zapadłe po wysłuchaniu opinii, o których mowa w ustępie poprzednim, są prawomocne, o ile powzięte zostały większością głosów członków obecnych na posiedzeniach Rady, przyczem wszyscy członkowie składają pisemną opinię, uzasadniającą ich stanowisko.

Uchwały, dotyczące zbycia, zamiany lub obciążania majątku zakładowego fundacji, wymagają zatwierdzenia państwowej władzy fundacyjnej.

Art. 19.

Uchwały Rady Fundacyjnej winny być protokółowane w osobnej księdze i podpisywane przez wszystkich obecnych.

Art. 20.

Bezpośredni zarząd fundacją sprawuje Dyrektor Fundacji.

Szczegółowe prawa i obowiązki Dyrektora normuje instrukcja, uchwalona przez Radę Fundacji.

Pierwszego Dyrektora powoła wola Fundatora.

Art. 21.

Nadzór nad fundacją należy do Ministra, który sprawuje zwierzchni nadzór nad sprawami zdrowotnymi w Państwie.

Na podstawie art. 2, 7 i 11 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o fundacjach i o zatwierdzeniu darowizn i zapisów (Dz. Pr. P. P. Nr. 15, poz. 215) fundację powyższą zatwierdzam.

Minister Opieki Społecznej:
(—) *J. Paciorkowski*

Warszawa, dnia 30 października 1934 r.
Nr. Of. 7/383-4.

3.

OBWIESZCZENIE

o zatwierdzeniu przez Ministra Opieki Społecznej następujących statutów fundacyjnych, zapisów i darowizn:

A. Statuty fundacyj p. n.:

1) „Instytut św. Mikołaja w Chełmie” — decyzja z dnia 15 lutego 1935 r. Nr. Of. 7/261-5.

2) „Schronisko św. Antoniego dla paralityków i sierot w Częstochowie” — decyzja z dnia 4 marca 1935 r., Nr. Of. 7/220-5.

3) „Schronisko im. Jana Tęczyńskiego dla starców i kalek w Kraśniku” — decyzja z dnia 6 marca 1935 r. Nr. Of. 7/295-5.

4) „Schronisko dla starców w Krobi” — decyzja z dnia 25 kwietnia 1935 r., Nr. Of. 7/262-5.

5) „Fundacyjne Schronisko dla starców w Mosinie pod wezwaniem św. Stanisława” — decyzja z dnia 27 kwietnia 1935 r., Nr. Of. 7/257-5.

6) „Fundacyjne Schronisko dla sierot żydowskich im. Wolffsohna” w Inowrocławiu — decyzja z dnia 4 czerwca 1935 r., Nr. Of. 7/396-5.

7) „Schronisko dla starców w Wylatowie” — decyzja z dnia 5 czerwca 1935 r., Nr. Of. 7/279-5.

8) „Ochronka dla dzieci wiejskich im. Heleny Krukowieckiej” we wsi Koźle, pow. brzezińskiego — decyzja z dnia 26 czerwca 1935 r., Nr. Of. 7/231-5.

B. Zapisy:

1) Bronisławy Bronikowskiej, nieruchomości położonej w Łowiczu na rzecz stow. p. n. „Instytut Rodziny Marji” w Warszawie — decyzja z dnia 27 września 1934 r. Nr. Of. 9/256-4.

2) Miny Fajans, 1000 zł na rzecz stow. p. n. „Towarzystwo Doraźnej Pomocy Lekarskiej” w Warszawie — decyzja z dnia 12 października 1934 r., Nr. Of. 9/231-4.

3) Miny Fajans, 2000 zł na rzecz stow. p. n. „Towarzystwo Kolonij Letnich im. Hip. Wawelberga dla dzieci polskich bez różnicy wyznania w Warszawie” — decyzja z dnia 11 grudnia 1934 r., Nr. Of. 9/266-4.

4) Mendla Reichmana, 500.000 mk. pol. na rzecz Gminy Wyznaniowej Żydowskiej w Warszawie — decyzja z dnia 27 grudnia 1934 r., Nr. Of. 9/231-4.

5) Zofji Grodzkiej, 14.000 dolarów na rzecz stow. p. n. „Opieka nad dziewczętami pod wezwaniem św. Józefa” w Warszawie — decyzja z dn. 10 stycznia 1935 r., Nr. Of. 9/274-4.

6) Ernestyny Kirsztrot, 4000 zł na rzecz stow. p. n. „Pomoc dla sierot” w Warszawie — decyzja z dnia 10 stycznia 1935 r., Nr. Of. 9/276-4.

7) Amelji Moderadzkiej, połowy sumy z P. K. O. na rzecz stow. p. n. „Towarzystwo Opieki nad Dziećmi” w Warszawie — decyzja z dnia 5 lutego 1935 r., Nr. Of. 9/270-5.

8) Miny Fajans, 3.000 zł na rzecz Szpitala Starozakonnych na Czystem — decyzja z dnia 18 lutego 1935 r., Nr. Of. 9/266-5.

9) Eugenji Kępalskiej, 21.166 zł na rzecz stow. p. n. „Towarzystwo Opieki nad

Ociemniałymi" w Warszawie — decyzja z dnia 22 lutego 1935 r., Nr. Of. 9/275-5.

10) Leny Cohen na rzecz Gminy Miejskiej w Bydgoszczy — decyzja z dnia 9 marca 1935 r., Nr. Of. 9/248-5.

11) Michaliny Stankiewiczowej, 3/16 sumy uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości położ. w Warszawie, przy ul. Matejki Nr. 7, na rzecz „Towarzystwa Opieki nad nieuleczalnymi chorymi w stołecznym mieście Warszawie” — decyzja z dnia 2 kwietnia 1935 r., Nr. Of. 9.286-5.

12) Karoliny Neufeldowej, 500 zł na rzecz stow. p. n. „Dom Sierot” w Warszawie — decyzja z dnia 10 kwietnia 1935 r., Nr. Of. 9/271-5.

13) Stanisława Pliszczyskiego, 50 dolarów na rzecz stow. p. n. „Biuro Informacyjne o Nędzy Wyjątkowej w Warszawie” — decyzja z dnia 10 kwietnia 1935 r., Nr. Of. 9/294-5.

14) Pelagji Pisarskiej, 17.000 zł w listach zastawnych Tow. Kred. m. st. Warszawy na rzecz „Towarzystwa Przytułku św. Franciszka Salezego w Warszawie” — decyzja z dnia 10 kwietnia 1935 r., Nr. Of. 9/284-5.

15) Jeruchima Lewka Walfisza, 2.000 zł na rzecz „Towarzystwa Wspomagania Ubogich Żydów m. st. Warszawy „Ezra” — decyzja z dnia 10 kwietnia 1935 r., Nr. Of. 9/264-5.

16) Karoliny Neufeldowej, 1.000 zł na rzecz „Towarzystwa Ochrony Zdrowia Ludności Żydowskiej w Polsce, w skróceniu „Toz” dla Oddziału Warszawskiego — decyzja z dnia 17 kwietnia 1935 r. Nr. Of. 9/296-5.

17) Karoliny Neufeldowej, 10.000 zł na rzecz „Towarzystwa „Dom Starców” (Mozsaw Zkenim) w Warszawie — decyzja z dnia 17 kwietnia 1936 r., Nr. Of. 9/297-5.

18) Gabrjeli Galewskiej, 20.000 zł na rzecz stow. „Dom Starców” (Mozsaw Zkenim) w Warszawie — decyzja z dnia 17 kwietnia 1935 r., Nr. Of. 9/260-5.

19) Stefana Zgliczyńskiego, 2.000 zł na rzecz stow. p. n. „Towarzystwo Opieki nad Ociemniałymi” w Warszawie — decyzja z dnia 6 maja 1935 r., Nr. Of. 9/299-5.

20) Ernestyny Kirsztrot, 5000 zł na rzecz Głównego Domu Schroniska Ubogich Starców i Sierot Starozakonnych w Warszawie — decyzja z dnia 6 maja 1935 r., Nr. Of. 9/223-5.

21) Michaliny Stankiewiczowej, 3/16 sumy uzyskanej ze sprzedaży nieru-

chomości położ. w Warszawie, przy ul. Matejki Nr. 7, na urządzenia dwóch łóżek w Szpitalu Przemienienia Pańskiego w Warszawie — decyzja z dnia 9 maja 1935 r., Nr. Of. 9/302-5.

22) Stefana Zgliczyńskiego, 2.000 zł na rzecz Lubelskiego Towarzystwa Dobroczynności — decyzja z dnia 31 maja 1935 r., Nr. Of. 9/303-5.

23) Caesara Kallmana, nieruchomości położone w Czarnkowie, na rzecz fundacji p. n. „Schronisko Salomona Benjamina Latza dla starców i schorzałych w Poznaniu” — decyzja z dnia 6 czerwca 1935 r., Nr. Of. 9/304-5.

24) Michaliny Stankiewiczowej, 3/16 sumy uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości położ. w Warszawie, przy ul. Matejki Nr. 7, na rzecz „Towarzystwa Pomocy Ociemniałym Ofiarom Wojny w Polsce „Latarnia” — decyzja z dnia 17 czerwca 1935 r., Nr. Of. 9/306-5.

D. Darowizny

1) Stanisława Ostrowskiego, nieruchomości położonej w Częstochowie na rzecz stow. p. n. „Stowarzyszenie Pracownic Gospodarczych p. w. „Pracownice Mariji” w Warszawie — decyzja z dnia 12 października 1934 r., Nr. Of. 8/127-4.

2) Ewy Żółtowskiej, nieruchomości położonej w Poznaniu o pow. 3,7993 ha na rzecz stow. p. n. „Schronisko Serca Jezusowego w Poznaniu” — decyzja z dnia 20 grudnia 1934 r., Nr. Of. 8/112-4.

3) Jadwigi Jachimskiej i Bolesławy Regulskiej, nieruchomości położonej w Poznaniu na rzecz stow. p. n. „Schronisko Serca Jezusowego w Poznaniu” — decyzja z dnia 20 grudnia 1934 r., Nr. Of. 8/135-4.

4) Jerzego i Stefana Makomaskich, kosztowności na rzecz „Szpitala św. Rocha” w Warszawie — decyzja z dnia 10 stycznia 1935 r., Nr. Of. 8/136-5.

5) „Towarzystwa Opieki nad Sierotami”, nieruchomości, położonej w Warszawie na rzecz stow. „Samarytanki” — decyzja z dnia 1 kwietnia 1935 r., Nr. Of. 8/116-5.

6) Anny i Adolfa Przeworskich, 1.000 dolarów na rzecz Głównego Domu Schronienia Ubogich Starców i Sierot Starozakonnych w Warszawie — decyzja z dnia 17 kwietnia 1935 r., Nr. Of. 8/139-5.

7) Zofji Światopełk Czetwertyńskiej, 3 ha ziemi na rzecz Zgromadzenia XX Misjonarzy przy Kościele św. Krzyża w Warszawie — decyzja z dnia 21 maja 1935 r., Nr. Of. 8/114-5.

V. Zdrowie publiczne.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 26 czerwca 1935 r. Nr. Zn. 3c/41-5

dotyczące wyjaśnienia do okólnika Nr. 30/34 z dnia 6 sierpnia 1934 r. w sprawie zwalczania jaglicy.

Do

*Panów Wojewodów i Pana Komisarza
Rządu na m. st. Warszawę.*

W związku z wątpliwościami, które powstały przy wykonywaniu okólnika Nr. 30/34 z dn. 6 sierpnia 1934 r., Ministerstwo Opieki Społecznej wyjaśnia, co następuje:

I. (1) Karty zgłoszeń chorych na jaglicę powinny być przechowywane w kartotece, sporządzonej według gmin i miejscowości, oraz ułożone w porządku alfabetycznym nazwisk chorych (§ 8 okólnika).

(2) W kartotece winny być nietylko karty, nadesłane w roku bieżącym, lecz również i karty zgłoszeń z lat poprzednich.

(3) Karty osób zmarłych, wymeldowanych z danej gminy i wyleczonych z jaglicy, powinny być wyłączone z kartoteki i przechowywane w archiwum.

(4) Lekarz powiatowy powinien dbać, aby kartoteka odzwierciedlała rzeczywisty stan jaglicy w powiecie i w tym celu w szczególności powinien czuwać, aby wszystkie przypadki, wykazywane w sprawozdaniach przychodni przeciwjagliczych i innych zakładów leczniczych, jako nowo rozpoznane, były zgłaszane i figurowały w kartotece. Dotyczy to również przypadków jaglicy, stwierdzonych przy badaniach w zakładach opiekuńczych, przy przeglądach szkół, przeglądach poborowych i t. p.

II. Sprawozdania roczne o ewidencji chorych na jaglicę (§ 9 okólnika) powinny być sporządzane na podstawie kartoteki i zawierać liczbowe zestawienie ruchu chorych jagliczych w poszczególnych powiatach według gmin, mia nowicie:

- a) liczbę kart zgłoszeń, pozostałą w kartotece z poprzedniego roku, t. j. w dniu 1 stycznia roku sprawozdawczego,
- b) liczbę kart nowozgłoszonych w ciągu roku,
- c) liczbę kart, wyłączonych z kartoteki w ciągu roku w myśl działu I ustęp (3) wyjaśnienia niniejszego,
- d) liczbę kart, pozostających w kartotece w dniu 31 grudnia roku sprawozdawczego.

III. Ewidencja przychodni przeciwjagliczych (§ 17 ust. 1 lit. a okólnika) powinna zawierać następujące dane:

- 1) nazwę przychodni (gminna, sejmikowa, społeczna i t. p.),
- 2) adres przychodni (gmina, wieś, ulica, numer domu),
- 3) datę założenia i uruchomienia przychodni,
- 4) dni i godziny przyjęć w przychodni,
- 5) nazwisko i imię, wiek i kwalifikacje:
 - a) lekarza,
 - b) pielęgniarki,
- 6) uwagi, dotyczące organizacji, urządzenia i działalności przychodni.

IV. Przy sprawdzaniu organizacji i działalności przychodni (§ 17 ust. 1 lit. b okólnika) lekarz powiatowy powinien w szczególności zwracać uwagę, aby:

1) liczby, wykazywane w sprawozdaniach kwartalnych, były zgodne z innymi danymi (np. liczba nowych rozpoznań jaglicy z liczbą kart zgłoszeń jaglicy, nadesłanych przez przychodnię),

2) przychodnie używały przepisowych druków i kart rejestracyjnych oraz należycie je wykorzystywały,

3) przychodnie prowadziły ewidencję chorych na jaglicę, zwłaszcza poborowych, wykrytych przez komisje poborowe, oraz dzieci chorych na jaglicę szkół i zakładów opiekuńczych,

4) przychodnie rozciągały nad chorymi i ich środowiskami należyta opiekę.

V. Wykaz przychodni przeciwjagliczych (§ 17 ust. 2 lit. a okólnika) powinien być dołączony do zbioru sprawozdań kwartalnych ze wszystkich przychodni w powiecie i zawierać dane, wyszczególnione w dziale III (ewidencja przychodni) z uwzględnieniem zmian, zaszłych w ciągu kwartału.

VI. Sprawozdania roczne przychodni przeciwjagliczych, sporządzane przez kierowników poszczególnych przychodni (§ 16 okólnika), powinny zawierać, poza zestawieniem liczbowym działalności za rok według wzoru dla sprawozdań kwartalnych: a) opis zmian organizacyjnych, osobowych i urządzenia przychodni, b) zestawienia kosztów utrzymania przychodni z podaniem wysokości subwencji, otrzymanych z Ministerstwa Opieki Społecznej, c) opis działalności leczniczej z podaniem sposobów leczenia, wykonywanych zabiegów i osiągniętych wyników, d) opis działalności zapobiegawczej z uwzględnieniem badań zapobiegawczych, odwiedzin domowych, wygłoszonych pogadanek i odczytów, zużytych środków propagandowych i t. p.), e) opis stanu zajagliczenia ludności

i przyczyn występowania i szerzenia jaglicy wśród ludności w obrębie zasięgu działania przychodni, f) wnioski, dotyczące usprawnienia zwalczania jaglicy na terenie działania przychodni.

Sprawozdania, po zebraniu ich ze wszystkich przychodni, powinny być najpóźniej do 1 marca przesłane przez lekarza powiatowego

wraz z uwagami do urzędu wojewódzkiego, który po ich wykorzystaniu i zebraniu ze wszystkich powiatów przesyła je w terminie do dnia 1 kwietnia do Ministerstwa Opieki Społecznej.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Dr. J. Adamski*

VI. Sprawy ogólnie - administracyjne

1.

OKÓLNIAK Nr. 38/35

MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 lipca 1935 r. Nr. S. 6/4-5

w sprawie uzgadniania zamówień i zakupów ze Stałą Komisją przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu.

Do

Panów Dyrektorów Departamentów, Gabinetu Ministra i Biura Personalnego, Naczelnika Wydziału Zatrudnienia i Migracji, Okręgowych Inspektorów Pracy, Dyrektorów: Państwowego Zakładu Higjeny, Państwowych Zakładów Zdrojowych: Busk-Zdrój, Krynica, Ciechocinek, Druskieniki, Szkło, Szpitala Państwowego dla Chorych Psychicznie w Tworkach, Państwowego Zakładu dla Umysłowo Chorych w Kulparkowie (na ręce Pana Wojewody Lwowskiego jako Likwidatora Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie), Państwowego Zakładu dla Umysłowo i Nerwowo Chorych w Kobierzynie (j. w.), Szpitala św. Łazarza w Krakowie (j. w.), Szpitala Powszechnego we Lwowie (j. w.), Państwowego Szpitala Psychiatrycznego w Wilnie (na ręce Pana Wojewody Wileńskiego), Państwowych Zakładów dla Nerwowo Wyczerpanych w Świacku i Gościejewie

oraz

Panów Dyrektorów Funduszu Pracy, Dyrektora Naczelnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Kierownika Centrali Zakupów dla Kas Chorych, Dyrektorów: Instytutu Spraw Społecznych, Syndykatu Emigracyjnego w Warszawie, Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu, Spółki Brackiej w Tarnowskich Górach, Stowarzyszenia Opieki nad Niezatrudnioną Młodzieżą.

I. Nawiązując do treści pisma okólnego Gab. 2-23-33 z dn. 12 czerwca 1933 r. „Zakupy

i zamówienia”, przypominam, że wszelkie instytucje i przedsiębiorstwa zarówno państwowe jak nadzorowane obowiązane są, w myśl uchwał Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dnia 19 czerwca i 17 grudnia 1932 r. oraz 5 maja 1933 r., uzgadniać ze Stałą Komisją do uzgadniania zamówień rządowych i samorządowych przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu 1) ogólny roczny program swych zamówień, jak również 2) swe poszczególne zamówienia w ciągu okresu budżetowego.

Stosownie do powyższego proszę o przedstawianie wymienionej Stałej Komisji danych o wszelkich zamierzonych dostawach i robotach, o ile przekraczają one w sumie rocznej kwotę zł 5.000. Zawiadomienia te winny być przesyłane Komisji przez ogłoszenie przetargu z podaniem:

- a) ilości i rodzaju towaru (robót do wykonania),
- b) firm, które mają być wezwane do przetargu,
- c) projektowanych terminów dostawy (wykonania),
- d) orientacyjnych cen na towary (kosztów wykonania) względnie cen ostatniego zakupu.

Urzędy, zakłady i przedsiębiorstwa podległe Ministerstwu składają swe wnioski Ministerstwu, które załatwia sprawy z Komisją. Natomiast instytucje nadzorowane (Z. U. S. i inne) oraz Fundusz Pracy i Syndykat Emigracyjny zwracają się do Komisji bezpośrednio, nadsyłając jednocześnie odpisy Ministerstwu.

Komisja opinuje nadesłane jej wnioski pod kątem ogólnej polityki gospodarczej Rządu, ze szczególnem uwzględnieniem równomierności zatrudnienia w poszczególnych ośrodkach, gałęziach i przedsiębiorstwach oraz potrzeb bilansu handlowego.

II. Z tego ostatniego względu podkreślam w obecnej chwili konieczność nadsyłania do wiadomości Ministra Przemysłu i Handlu zamierzonych zakupów pochodzenia zagranicznego, dotyczących czyto wyrobów gotowych czy surowców lub półfabrykatów, chociażby nabywanych w kraju.

III. Powyższe postanowienia Komitetu Ekonomicznego Ministrów mają w szczególności zastosowanie do zakupów i robót pokrywanych z wpływów 3% Pożyczki Inwestycyjnej (uchwała Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dnia 8 czerwca 1935 r.).

Minister:

(—) *J. Paciorewski*

2.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 9 lipca 1935 r. Nr. Bd. 72/62-5

w sprawie wydawania zleceń na przejazd poborowych na ekspertyzy lekarskie.

Do

Panów Wojewodów.

Przy sprawdzaniu nadsyłanych przez Okręgowe Dyrekcje Kolei Państwowych rachunków za przejazd poborowych — Ministerstwo Opieki Społecznej niejednokrotnie stwierdziło, że władze administracyjne, przesyłając pod eskortą policyjną poborowych na ekspertyzy lekarskie do szpitali wojskowych, wydają zlecenia, zaopatrzone nadrukiem, „zlecenie do kasy biletowej na przejazd poborowych” także i dla eskorty, obciążając w ten sposób Ministerstwo Opieki Społecznej kosztami przejazdu konwojentów wbrew postanowieniom § 184 rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 sierpnia 1934 r. do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

W związku z tem Ministerstwo prosi o zarządzenie, by:

1) władze, uprawnione do wydawania zleceń do kas biletowych, ściśle przestrzegały przepisów obowiązujących w tej mierze, a w szczególności § 44 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym w brzmieniu, ustalonym obwieszczeniem Ministra Spraw Wojskowych z dnia 12 lipca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 455) i § 184 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy z dnia 28 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 757);

2) w zleceniach do kas biletowych były podawane nazwiska poborowych skierowanych na ekspertyzy lekarskie, cel podróży poborowego, oraz aby pod podpisem osoby, uprawnionej do podpisywania zleceń, podawany był jej charakter służbowy (tytuł).

Zarazem Ministerstwo wyjaśnia, że z chwilą wejścia w życie wymienionego wyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 sierpnia 1934 r. straciło moc zarządzenie Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 14 maja 1934 r. Nr. Bd. 72/2-4 w odniesieniu do eskorty.

Dyrektor Gabinetu:

(—) *Z. Dworzańczyk*

3.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 10 lipca 1935 r. Nr. Bd. 60/70-5

w sprawie potrącenia rat na 3% Premjową Pożyczkę Inwestycyjną.

Do

Panów Okręgowych Inspektorów Pracy, Prezesa Trybunału dla Spraw Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu, Dyrektora Państwowego Zakładu Higieny oraz Dyrektorów: Państwowych Zakładów Zdrojowych, Państwowych Szpitali dla Chorych Psychiczenie i Państwowych Zakładów dla nerwowo-wyczerpanych.

Ministerstwo Opieki Społecznej przesyła pismo poniższe Ministra Skarbu z dnia 6 lipca b. r. do wiadomości, powołując się na pismo okólne z dnia 25 maja b. r. Nr. Bd. 60/70-5.

Dyrektor Gabinetu:

(—) *Z. Dworzańczyk*

1 zał.

Warszawa, dnia 6 lipca 1935 r.

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. III. 10012/3/35

w sprawie potrącania rat na 3% Premjową Pożyczkę Inwestycyjną — na pisma z dnia 19 czerwca 1935 r. Nr. II G. D. 6644/35 i z dnia 24 czerwca 1935 r. Nr. II. G. S. 6516/35.

Do

Ministerstwa Sprawiedliwości

w miejscu.

Wskutek wątpliwości, poruszonych przez Ministerstwo Sprawiedliwości przy stosowaniu okólnika tut. z dnia 13 maja r. b. L. D. III. 7609/3/35, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) W razie przeniesienia funkcjonariusza w okresie trwania akcji potrąceń rat na 3% Premjową Pożyczkę Inwestycyjną w stan spoczynku, powinna dotychczasowa władza asygnująca przesłać odnośną deklarację subskrypcyjną do właściwej Izby Skarbowej, likwidującej zaopatrzenie emerytalne.

Omawiana Izba Skarbowe potrącać będzie nadal przypadające raty, oraz przelewać je na konto Nr. 30.160 p.n. Ministerstwo Skarbu w Warszawie 3% Premjowa Pożyczka Inwestycyjna.

Łącznie z deklaracją subskrypcyjną powinna dotychczasowa władza asygnująca przesłać

do Izby Skarbowej pamiętnik rat subskrypcyjnych po uwidocznieniu w rubryce „uwagi” ogólnej sumy potrąconych rat.

2) W razie przeniesienia funkcjonariusza w okresie trwania akcji potrąceń na 3% Premjową Pożyczkę Inwestycyjną z okręgu jednej władzy asygnującej do okręgu innej władzy powinna dotychczasowa władza przesłać do władzy, która przeniesionemu funkcjonariuszowi będzie wypłacać nadal uposażenie, łącznie z deklaracją subskrypcyjną — również pamiętnik rat subskrypcyjnych po uwidocznieniu w rubryce „uwagi” ogólnej sumy potrąconych rat.

3) Obligacje 6% Pożyczki Narodowej przyjęte od urzędnika na poczet subskrypcji 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej powinny być przechowywane w depozycie władzy, która subskrypcję przyjęła również w przypadkach przeniesienia tego urzędnika do okręgu innej władzy asygnującej (w stan spoczynku).

4) Zawiadomienia, o których mowa w ustępie 3-cim od końca powołanego na wstępie okólnika, mają być przesyłane przez właściwe władze asygnujące do Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu bez pośrednictwa, a nie za pośrednictwem władzy centralnej.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Nowak*

4.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 15 lipca 1935 r. Nr. Bd. 60/113-5.

w sprawie opłat stemplowych od umów, zawieranych imieniem Skarbu Państwa lub przedsiębiorstw i zakładów państwowych, będących odrębnymi osobami prawnymi.

Do

Panów Okręgowych Inspektorów Pracy, Prezesa Trybunału dla spraw ubezpieczeń społecznych w Poznaniu, Dyrektora Państwowego Zakładu Higjeny oraz Dyrektorów Państwowych Zakładów Zdrojowych, Państwowych Szpitali dla chorych psychicznie i Państwowych Zakładów dla nerwowo - wyczerpanych.

Ministerstwo Opieki Społecznej przesyła poniższe pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 5 lipca b. r. L. D. V. 22678/5/35 do wiadomości i stosowania, nadmieniając, że instrukcja z dnia 21 grudnia 1932 r. o opłatach stemplowych od umów została ogłoszona w Monitorze Polskim z dnia 26 stycznia 1933 r. Nr. 21, poz. 28.

Dyrektor Gabinetu:

(—) *Z. Dworzańczyk*

1 zał.

Warszawa, dnia 5 lipca 1935 r.

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. V. 22678/5/35.

Opłaty stemplowe od umów, zawieranych imieniem Skarbu Państwa lub przedsiębiorstw i zakładów państwowych, będących odrębnymi osobami prawnymi.

Do

Pana Ministra Opieki Społecznej

w miejscu.

Stwierdziłem niejednokrotnie, że urzędy państwowe oraz organa przedsiębiorstw i zakładów państwowych, będących odrębnymi osobami prawnymi, nie są dostatecznie obznajmione z instrukcją z dnia 21 grudnia 1932 r. w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieraniem przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe, ogłoszoną w Nr. 21 Monitora Polskiego z r. 1933, a niektóre organa wcale o istnieniu tej instrukcji nie wiedzą. W szczególności zauważyłem błędne zapatrywania i wynikające z tego skutki, że Skarb Rzplitej jest zwolniony od wszelkich opłat stemplowych, mimo iż § 2 powołanej instrukcji wymienia zwolnienia tylko w wyjątkowych wypadkach, że kontrahent Skarbu Państwa płaci tylko połowę opłaty normalnej i t. d.

Upraszam Pana Ministra o wydanie zarządzeń, któreby raz na zawsze zapobiegły powyższym rażącym nieścisłościom, aby w szczególności wszyscy funkcjonariusze, którzy współdziałają przy zawieraniu umów imieniem Skarbu Państwa lub innych podmiotów prawnych, rozporządzających majątkiem państwowym, zapoznali się jak najdokładniej z powołaną instrukcją (Instrukcja ta w formie broszury została rozesłana wszystkim Władzom Centralnym w związku z pismem okólnem Ministerstwa Skarbu z dnia 16 sierpnia 1932 r. L. D. V. 32970/5).

Były również niejednokrotnie przypadki, w których pismo, stwierdzające umowę, zawierało oświadczenie organu urzędowego, działającego imieniem Skarbu Państwa, że opłatę stemplową lub jej część ponosi Skarb Państwa a następnie dany urząd zwracał się do Ministerstwa Skarbu z wnioskiem o ustalenie, że od danego pisma nie zostanie pobrana opłata stemplowa, lub że zostanie pobrana (od drugiego kontrahenta) tylko różnica między opłatą normalną a częścią, do której uiszczenia zobowiązał się w umowie Skarb Państwa.

W związku z tem pozwałam sobie zauważyć, iż przyjmowanie przez Skarb Państwa prywatno-prawnego zobowiązania, przewidzianego w art. 164 ustawy o opłatach stemplowych, jest ze stanowiska finansowego niewskazane, gdyż nie znajduje zazwyczaj rekompensaty w świadczeniach kontrahenta, a w najlepszym razie świadczenia te są niewspółmierne do obciążenia Skarbu Państwa, którego należą-

ność z tytułu opłaty stemplowej jest, w toku ustalania warunków umowy, pozycją, z której się łatwo ustępuje w przeświadczeniu, że Ministerstwo Skarbu zwolni organ państwowy przyjmujący zobowiązanie od uiszczenia opłaty stemplowej. Wobec powyższego zmuszony jestem oświadczyć, że zobowiązanie takie, jeżeli faktycznie nastąpiło, powinno być dotrzymane, że zatem opłata stemplowa musi w takich przypadkach ujawnić się jako przychód w budżecie Ministerstwa Skarbu, a jako rozchód w budżecie tego Ministerstwa, któremu podlega organ urzędowy, przyjmujący takie zobowiązanie, albowiem interes finansowy Skarbu Państwa i zasady gospodarki publicznej wymagają, aby każda należność i każde zobowiązanie Skarbu znajdowało swój bezpośredni wyraz w budżecie, a nie dopuszczają „repompensat”, o których mowa. Wychodząc z tych założeń i celem uniknięcia na przyszłość bezcelowych starań o zwolenienie od opłat stemplowych umów, zawieranych przez organa rządowe, uprzejmie proszę Pana Ministra o wydanie odpowiednich zarządzeń, albowiem żadnych ulg w omawianym zakresie udzielać nie będę mógł.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki*

KOMUNIKAT

w sprawie korzystania z Hotelu Sejmowego w Warszawie.

Biuro Sejmu komunikuje, iż urzędnicy państwowi, komunalni, oraz oficerowie W. P. i Policji Państwowej w czasie pobytu w Warszawie mogą korzystać za okazaniem legitymacji z pokojów w Hotelu Sejmowym przy ul. Wiejskiej Nr. 4.

Ceny pokoi są znacznie niższe od cen obowiązujących w pierwszorzędnym hotelach warszawskich i wynoszą ze wszystkimi opłatami dodatkowymi 6.60 zł za pokój jednoosobowy, zaś za pokój dwuosobowy 8.80 zł za dobę.

SPROSTOWANIE

Przepisów rachunkowo-kasowych dla Funduszu Pracy z dnia 28 marca 1935 r., ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Opieki Społecznej Nr. 10 z dnia 15 czerwca 1935 r.

1) Na str. 302 po § 46 dodać na końcu:

Minister:

(—) *Jerzy Paciorewski*

2) W wzorach oznaczonych Nr. Nr. 1, 2, 3 i 5

wydrukowano w nagłówku:

Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy
w

winno być:

Biuro Główne Funduszu Pracy — lub
Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy w

3) W wzorach oznaczonych Nr. Nr. 2, 3 i 5

wydrukowano:

Dyrektor (w Biurze Głównym)

Kierownik Biura (w Biurze Wojewódzkim)

winno być:

Dyrektor.

4) W wzorze Nr. 6 opuszczono jeden wiersz. Należy dodać po drugim wierszu „Przychód w dniu” nowy wiersz „Razem”.

5) W wzorze Nr. 7 opuszczono nagłówek. Należy dodać:

Bilans Brutto Funduszu Pracy
za miesiąc 193. . . r.

ZAMÓWIENIA I WPLATY NALEŻY KIEROWAĆ POD ADRESEM
MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ, WARSZAWA. UL. DŁUGA 38/40.

NAKLADEM MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ

TŁOCZONO CZCIONKAMI DRUKARNI PAŃSTWOWEJ, MIODOWA 22. Nr. 77867.
